

Testament

Als ik, net als zanger-songwriter Boudewijn de Groot in zijn gelijknamige platensucces, niet na 22 jaren, maar na zeventig jaren in dit leven het testament van mijn jeugd moest opmaken, zou dat verbijsterende uitkomsten opleveren.

Hoewel ik geen dwingende reden heb om alles wat ik tijdens mijn leven in dit aardse tranendal bij elkaar geschaapt heb nu al te verdelen, is deze terugblik eenvoudig terug te voeren tot het overlijden van mijn ouders en de ontstellende ontdekkingen die ik in de laatste fase van hun leven deed over mijn jeugd en ons gezinsleven.

Echter, het meest belangwekkende bij dit alles is toch wel mijn ontdekking hoe ik -middels het zingen en spelen van muziek en de door mij vertelde herinneringen en beelden van vroeger- ‘tijdelijk’ door weet te dringen in de wereld van patiënten zoals mijn moeder.

Mensen die door hun ziekte, niet of nauwelijks meer benaderbaar zijn en schijnbaar besloten hebben klaar te zijn met het leven waarbij ze, net als hun degenererende brein langzaam maar zeker verdwijnen in een soort grijze ondoordringbare nevel.

Stil wachtend tot de dood hen bevrijdt.

In januari 2016 verscheen een persbericht van het ANP waarin vermeld werd dat wetenschappers berekend hadden dat onze hersenen dezelfde capaciteit hebben als een miljoen gigabyte aan harde schijven.

En los van de fascinerende werking van het menselijk brein drong bij het lezen van dit bericht onvermijdelijk de vraag over de eindigheid van het leven zich aan mij op.

Overlijdt aan het einde van het stoffelijk leven tegelijk met de persoon onverbiddelijk ook die enorme hoeveelheid opgedane kennis, wijsheid en ervaring?

Logischerwijs zou ik zeggen van wel, maar zou onze Schepper, werkend aan 'de levende mens' als zijn grootste creatie, aan het eind van dat leven een bibliotheek van één miljoen gigabyte aan kennis en ervaring gewoon laten verdwijnen?

Ik kon het me onmogelijk voorstellen dat Hij, Almacht, God of hoe u hem ook wilt noemen dat zou laten gebeuren. Dus kwam de variant reïncarnatie, het geloof van een terugkerende oude ziel in een nieuw leven, me logischer, meer aanvaardbaar en vooral geruststellender voor.

Waarbij de variant reïncarnatie naar mijn idee ook meer aansluit bij onverklaarbare fenomenen als wonderkinderen en kleuters die al op hele jonge leeftijd over een onnavolgbaar groot en een onverklaarbaar ver ontwikkeld talent blijken te beschikken.

Het liet me niet meer los en al worstelend met het aangedragen feit dat we 'slechts' één vijfde deel van onze hersencapaciteit gebruiken vroeg ik me af waartoe we dan in godsnaam in staat zouden zijn als we het resterende vier vijfde deel ook zouden kunnen inschakelen.

Dit soort overpeinzingen zorgen bij mij zoals gewoonlijk alleen maar voor verwarring, en zo bracht dit onoplosbare vraagstuk me weer terug bij het begin van alles:

Het doodgewone leven van alledag waarin alles gaat zoals het gaat en waarbij de bijzondere keuzes of opvallende prestaties die je als kind kunt hebben, door volwassenen zonder verder nadenken gemakshalve gedevalueerd worden tot ‘dat heeft ie van zijn vader of moeder’.

PROLOOG

‘Zeg Willem Jan, vertel eens, wat wil jij later worden?’

Het was de geijkte vraag van ooms en tantes, die toch al niet al te vaak op visite kwamen en dus tijdens hun spaarzame bezoeken het ijs met mij als kleine stoorzender wilden breken.

In plaats van de verwachte kinderlijke droomberoepen als brandweerman, piloot of ijscoman was mijn antwoord altijd hetzelfde: ‘Later wil ik boer worden, maar het allerliefst drummer én ik wil zingen’

Het spontane antwoord was voor mijn vader, zelf komend uit een zakelijk zeer geslaagd gezin, opnieuw altijd even slikken.

Zakelijk talent, een hoog IQ, grote sportieve prestaties of muzikale aanleg.

Op verjaardagen of andere festiviteiten werden die bijzondere prestaties, ‘gezellig’ gezeten in een kring, gretig nageplozen en toegedicht aan een ver familielid of zelfs verder terug in de tijd gezocht in de genen van de overgrootouders.

Echter, voor zover onze familiestamboom liet zien, zaten er géén boeren en al helemaal geen artiesten in de familie, dus waar mijn bijzondere beroepskeuzes vandaan kwamen was voor iedereen een groot raadsel.

En talent?

Ach, daar was ik volgens iedereen nog te klein voor, alsof talent zoiets is als 'een voorjaarsgriepje' dat vanzelf weer overgaat.

Gelukkig was ik, me niet bewust zijnde dat ik de vreemde eend in de familie bijt was, een vrolijke

onbezorgde spring-in-het-veld die erg graag zong en op
alles trommelde wat onder mijn handjes kwam.